

בס"ד כט' ניסן ה'תשע"ח
הדלקת נרות - 18:49
צאת השבת - 19:41
רבנו תם - 20:29
שעון קיץ - מהלוח המדוייק של "אור החיים"
ע"פ "אופק תל אביב"

שנה שמונה עשרה - עלון מס' 908
@ "שבת מברכין" - ראש חודש "אייר" יחול בימים ראשון ושני. יחדשהו הקב"ה עלינו, לטובה ולברכה, לששון ולשמחה, לבשורות טובות, ישועות ונחמות, אמן.
@ לא אומרים "צדקתך".

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובפרט לאברהם יגל בן רעות נ"י

ביום רביעי -
יום הזכרון לחללי מערכות ישראל ופעולות האיבה.
ביום חמישי -
יום העצמאות.

פסטידין: "מחד חודש" (שמואל א' כ')

מרתק - ראו בעמוד 2
מכל מלמדי השכלתי

בדוק ומנוסה-סגולה להשתתף בשעורה רביעית ב"אוהל-מועד" השיעור בלויני יחל ב- 21:30
מעיני הפרשה: **תזריע:**

הזריע - מצורע

השבת יד' לעומר, פרקי אבות - פרק א'

א "את הצפור החיה יקח אותה" **כל הפסוקים בפרשה (חוץ מהראשון שהוא לציון) מתחילים בוא"ו המחרב כל פסוק אל הפסוק שלפניו, חוץ מפסוק זה. ומדוע לא כתוב כאן וא"ו? תירץ ב"אזנים לתורה", שאסור לשחוט בעל חי אחד בפני חברו, מלבד שיש בזה צער בעל חי, יש חשש של טריפה (יו"ד סל"ו) וב"פתחי תשובה" מובא הוא הדין גם בעופות. וכאן נאמר "שתי צפרים חיות" ודרשו: ולא טריפות (חולין קמ"ו) ולכן לא חיברה התורה פסוק זה עם הפסוק שלפניו, לרמז שלא יחברו שתי הצפרים יחד, אלא כל אחת תהיה בנפרד.**

- ⊕ טומאת האשה לאחר שילדה בן או בת.
- ⊕ טומאה הבאה ממחלות העור או מצרעת.
- ⊕ טומאה הבאה משחין או מנגעים בראש ובזקן.
- ⊕ דינים כלליים על המצורע ועל צרעת הבגדים.

א "כנגע נראה לי בבית" (יד, לה)
מה הוא "נראה לי"? המילה "**לי**" נראית כמוותרת. וכתב רבינו האלשיך הקדוש זצ"ל: "הורה לנו אבינו מלכנו אלוקינו דרך אמת, למען נשכיל לעבוד את ה'". והוא, שכאשר קורה לאדם נזק או הפסד ממון, ישים אל ליבו **שהכל בהשגחת פרטית ותשלום עונש על עוון ויקבלו באהבה.** ובהיותו חדור בהשקפה זו יבין שהעונש ראוי היה לבוא עליו, עונש גוף או נשמה, והבורא ברוב חסדו המירו להפסד כספי גרידא, ויודה לו על כך. (מעין השבוע)

א "ויילדה זכר וטמאה שבעת ימים" (יב, ב)
הטומאה הינה תוצאה של הסתלקות השכינה. כאשר בדומה לטומאת המת שנובעת מהסתלקותה של הנשמה. הקדושה משתלקת, הטומאה תופסת את מקומה. חכמינו אמרו בשטר לילודת, כי מפתח הלידה תנון ביד ה' יתברך ואינו מסור ביד שום שליח, כפי שנאמר: "ויפתח אלוקים את רחמה". יוצא איפוא, שבכל לידה ישנה השראה של קדושה אלוקית עליונה, הרי ממילא כשמסתלקת הקדושה באה הטומאה במקומה... (מעניה של תורה)

- מצורע:**
- ⊕ הוראות על הטכס והקורבנות שמביא המצורע ביום טהרתו.
  - ⊕ דיני צרעת הבית וטהרתו.
  - ⊕ טומאת הזב וטהרתו.
  - ⊕ טומאתה וטהרתה של אשה נידה או זבה.

א "זאת תהיה תורת המצורע"
זה המוציא שם רע. דרשו במדרש (תנחומא ב) "אל תקרי שומר מצרות נפשו אלא שומר מצרעת נפשו".
א "אדם כי יהיה בעור בשרו..."

פתחה התורה את פרשת הנגעים ב"אדם" - לומר ולהורות שגם אם טובת הציבור מחייבת לפעמים את הוצאת הטמא אל מחוץ למחנה - כדי להרחיקו מן החברה - צריכים בכל זאת להמשיך להתייחס אליו כאל אדם ואסור לחשוב שאם מצורע הוא, הריהו חשוב כמת.

א "יגלה את כל שעריו ואת זקנו ואת גבות עיניו"
אמרו חז"ל הנגעים באים על ג' עבירות עיקריות. לשון הרע, גסות הרוח וצרות עין ולכן מגלח ג' מקומות המרמזים לזה. את שיער ראשו כנגד גסות הרוח, את זקנו שהוא סמוך לפה כנגד לשון הרע ואת גבות עיניו כנגד צרות עין. (כלי יקר)

א "והתגלח את שעריו..."

פינת הניבים והפזמנים
לא בשמים היא = נתן להשיג את הדבר.
דוגמה: לקרות הקושי נצליח ליצור שקט בדרום המדינה, לא בשמים היא ולא מעבר לים היא!
מקור: כי המצנה הזאת אשר אנכי מצנף היום לא-נפלאות היא ממך ולא-רחוקה היא. לא בשמים היא לאמר, מי יעלה-לנו השמימה ויסקה לנו וישמענו אתה ונעשנה, ולא-מעבר לים היא לאמר מי יעבר-לנו אל-עבר הים ויסקה לנו וישמענו אתה ונעשנה. [דברים ל יא - יג].

הפסוק "והתגלח" הוא פסוק ל"ג. יש אומרים רמז שבלי"ג בעומר עושים תגלחת - חלאקיה, וגם האות ג' רמז על ג' שנים של הנער. יש מוסיפים שהשרש של והתגלח זה 'גלח' ר"ת ל"ג בעומר חלאקה.
א "והיה בעור בשרו"

"והיה" - לשון שמחה. שמחה למה ועל מה? כאשר ישים אדם אל לבו שהנגעים באו עליו כעונש על חטאיו, אך ה' עשה עמו חסד והם דבקו רק בחיצוניותו - "בעור בשרו" ולא בבשרו ממש, הוא יתמלא שמחה וישוב בתשובה. לכן: "והיה" - לשון שמחה.

הסירו מכתוב מדר עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדיניים "לדעת" ו-"חיידוש": <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

 כולל "חזון עובדיה" מושב בן-זכאי ע"ש עובדיה רפאל ויצחק ד"ר	
09:00	הרב מאיר אליהו הרב ליאור גלזר
10:00	הרב יגאל כהן הרב יצחק פנוך
11:45	הרב בנימין חותה תפילת מנחה ברוב עם + אהרות כהר"ם
13:15	הרב אייל עמרמי הרב יוסף מזרחי
14:10	הרב חיים יוסף דוד אברגל הרב ישראל נח ברגר
15:30	הרב שלמה לוינשטיין
16:45	הרב דוד לאו הרב שלמה משה עמאר
17:15	הרב יהודה מויאל הרב אלמוג לוי
18:00	הרב פנחס אבוחצירה הרב יוסף מוגרבי
18:30	
19:00	
20:00	

"בניך כשתילי זתים" - חינוך

סבלנות טובה לחינוך

על ההורים להתאזר בסבלנות. נגר איננו זקוק לסבלנות; עליו לעבוד קשה, לנסר, לחתוך ולגמור. אבל בגידול שתילים-ילדים יש להתאזר בסבלנות; יש לחכות עד שיגדלו, ולא ללחוץ עליהם ולזרום. עלִיך לדעת שאם לחצת - קילקלת; אם השקית יותר מדי - הצמח נרקב. הטוב ביותר הוא שלא תשקה הרבה מדי ולא תיגע בצמח או בילד נגיעה מיותרת. יסוד החינוך: סבלנות. וחשוב להדגיש שסבלנות אינה בטלנות; סבלנות היא זריזות המתחשבת בגורמים העצמיים שלפניה. כאשר ילד לומד לכתוב, אין לומר לו: "בוא ואחזיק לך את היד". הוא רוצה ללמוד לכתוב בכוחות עצמו ויש לאפשר לו לעשות זאת, ולהתקדם על-פי הקצב העצמי שלו. סבלנות פירושה: לכבד את הקצב העצמי של הילד ולעזור על-ידי מתן דחיפות קלות בלבד. על ההורים לצבור ניסיון ולפתח כישרונות שבאמצעותם יוכלו להכיר את הקצב העצמי של הילד. לאמהות יש אינטואיציה, והיא שונה מן הניתוח השכלי.

כל הישועות והברכות

לפנחס ישראל יעקובי הייך שתתמו לסעודה הרביעית בלויין. זכות מרן **עובדיה יוסף זצ"ל** תגן בעדם, לרפואתם והצלחתם שיתברכו בכל מילי דמיטב ויתגשמו משאלותם לטובה באושר ובפרנסה טובה לשנים רבות וטובות וירונו נחת ושלווה וזיווג לילדיהם להבדיל לעיני רבקה בת שמואל ז"ל

פרכה ואיחולים

כאדירי ויחן יצחק פויר להולדת הבן נייך יהי"ר שיעלה במעלות התורה והיראה ויעלח בכל דרכיו ומעשיו, שיתברך בכל מילי דמיטב וברכה לבני וזהבה יצחק פויר ולשרה רחמים נחת ושלווה מנכדיהם

פרכה והצלחה

למבאיאל ימיכל כהן על כל הסיוע לזיוכי הרבים. יתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות. רפואה וזיווג הגון לאלה, והצלחה בלימודים לאיליני ולפארי

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יג"ל" משדר בלויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרח"י יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 21:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

הנהלת העלון "אברהם יג"ל"

מברכת את כל בחורי הישיבות שחוזרים לשיבתכם. יהי רצון שהקב"ה ישלח ברכה הצלחה וסעידת דשמיא מרובה בכל מעשי ידיכם ובלמודיכם, ותעלו מעלה בתורה וביראת שמים. **וברכת יישר כח** לכל מארגני ישיבת בין-הזמנים ביבנה למען יסקדו הבחורים.

פרכה ואיחולים

לקובי ומעיין בן-שפירי להולדת הבן נייך יהי"ר שיעלה במעלות התורה והיראה ויעלח בכל דרכיו ומעשיו, שיתברך בכל מילי דמיטב וברכה והצלחה לפוספרי וששונה בן-שפירי ולדבורה פרח נחת ושלווה מנכדיהם

פרכה והצלחה

למבאיאל וזהה יוספי שיוכו בבריאות ונהורא מעליא בפרנסה טובה, אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים והם וכל משפחתם, ויורו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם

כל הישועות והברכות

לישעיה ודליה נסימי הייך שתתמו לסעודה הרביעית בלויין. זכות מרן **עובדיה יוסף זצ"ל** תגן בעדם, לרפואתם והצלחתם שיתברכו בכל מילי דמיטב ויתגשמו משאלותם לטובה באושר ובפרנסה טובה לשנים רבות וטובות וירונו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם להבדיל לעיני חנה בת משה ז"ל

לעיני הצנועה והענוה

חנה נסימי
בת משה וגולשן ז"ל
18: 40 - מנחה, ברכות וערבית ב"אוהל מועד"

לעיני הצנועה והענוה

משפתים בעצרכם בפטירת האח הצנוע והענו **יצחק נאמן** ז"ל
מן השמיים תנוחמו וכל תדעו עוד צער

לעיני הצנועה והענוה

רבקה יעקובי
בת שמואל ופרי ז"ל
ביום חמישי ד' אייר 18: 00 - בבית העלמין 18: 45 - תפילת מנחה, דברי תורה, ערבית וברכות בבית הכנסת "עזרא הסופר".

פרכה ואיחולים

למבאיאל וזהה יוספי שיוכו בבריאות ונהורא מעליא בפרנסה טובה, אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים והם וכל משפחתם, ויורו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם

לעיני הצנוע והענו

חיים כהן
בן משיה ועוזי ז"ל
ד' אייר פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו

לעיני הצנוע והענו

רחמים נואטה
בן זוהרה ומסעוד ז"ל
לי ניסן פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו

לעיני הצנועה והענוה

דינה חגלי
בת אלעזר וג'הרין ז"ל
כחי' ניסן פקידת שנתה שתמליץ טוב בעד משפחתה

פרכה ואיחולים

למבאיאל וזהה יוספי שיוכו בבריאות ונהורא מעליא בפרנסה טובה, אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים והם וכל משפחתם, ויורו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם

שבת שלום ומזכר

רפואה שלימה והחלמה מהירה לכל החולים ובכללם - :

שלמה לארי בן מרים הייך אדר ישראל בן שרית הייך משה נאמן בן מרים הייך אברהם נאמן בן מרים הייך מרדכי עמרני בן רבקה הייך ישראל פריי רפאל בן מרים הייך באבאי נאמני בן מרדכי הייך יהונתן אריאלי בן שרה הייך שבתיא מוסאי בן נהיית הייך אלה בניאן בת אורה מנב"ת	משה אליאס בן רבקה ז"ל לירון מלכה ז"ל בן ריטה שתחיה אברהם שריפאיאן בן מרים ז"ל משיה אליאס בן רחל ז"ל דוד נתני בן מרים ז"ל משאלה בן יהודה בן נרגיס ז"ל גוהר יצחק-פויר בת חנה ז"ל סולטנה נסימי בת גולשן ז"ל	משה מוזיח בן מרים שמואל ז"ל ירון סימונה בן רחל ז"ל יצחק נאמן בן שרה ז"ל משה מוסאי בן אסתר ז"ל סיגלית סמדר כלימי בת דינה ז"ל רחל חמנון בת מסעודה (מזל) ז"ל רחל-לירי בת יעל יוסף ז"ל מרים בת רחל ז"ל	מבאיאל בן אברהם וזליכה ז"ל
---	--	--	----------------------------

פרקי אבות

- הטעם שקורין פרקי אבות בימי הספירה, לפי שימים אלה ימים קדושים ונוראים, כיוון שהם ימי דין, שבהם מתו תלמידי רבי עקיבא, ולכן נהגו לקרות פרקי אבות שיש בהם דברי תוכחה ומוסר, שבהיות לב האדם שבור, הוא עשוי יותר לקלוט דברי תוכחה.

- ועוד טעם, לפי שבימים אלה ימי האביב, עשוי היצר הרע להסית את האדם ולומר לו, למה לך לישב על התורה ועל העבודה, מוטב שתצא לטייל בגנות ובפרדסים, והאדם עשוי לקבל את דברי היצר כיון שהימים ימי פריחה, שהאילנות מלבלבים ומתחילים להוציא פירות נאים, לכן קורים בפרקי אבות ובספר משלי לעורר לב האדם שלא יגרר אחרי עצת היצר הרע, וישתדל לרדוף אחר מצות ומעשים טובים כדי שיזכה בחיי העולם הבא ולא יכלה זמנו בהליכתו אחרי תענוגי העולם הזה.

- ועוד טעם, לפי שבימי המועד לא יתכן שלא יימשך אחר עצת היצר הרע, בגלל רבוי האכילה והשתיה, כיון שבימי החגים יוצאים מסעודה אחת לשניה, ושבתים ממלאכה וטורח, שעל ידי דברי התוכחה והמוסר שיש בהם ישבר לבו של אדם. (ילקוט מעם לועז, אבות עמי א-ב).

א) מנהג ישראל לומר פרקי אבות בשבתות הקיץ. מנהג זה כבר הובא בטור (או"ח סי' רצ"ב) שכתב: ונהגין באשכנז לומר פרקי אבות במנחה, וכן כתב רב עמרם, ובספרד אומרים אותם בשחרית, עכ"ל. ויש עוד הבדלים במנהג, שיש אומרים אותם רק מפסח עד שבועות, ויש שנהגו לומר אותם עד י"ז בתמוז, ויש קהילות עד ר"ח אלול, או עד ראש השנה. והמנהג היום אצל הספרדים לאמרו בבוקר אחר תפלת מוסף מפסח עד שבועות.

ב) ולמנהג ספרד אומרים את כל המסכתא פעם אחת, אלא כיון שיש ששה שבועות מפסח עד שבועות, ומסכת אבות אינה כוללת אלא חמשה פרקים, התעוררה בעיה, מה ללמוד בשבוע האחרון שלפני שבועות? על כן לקחו פרק ממוקם אחר וצרפו אותו לכאן כדי להשלים את השבוע הששי. פרק זה מדבר בעניני קנין התורה ומעלותיה ומלמד אותנו את דרכי קבלת התורה וכפי שהיא צריכה להלמד, ומתאים ללמדו בשבוע האחרון לפני שבועות. לפני פרק ששי זה מוסיפים הקדמה: "ישו חכמים בלשון המשנה", כדי להראות שאין פרק זה חלק מהמשניות של המסכת המקורית אלא תוספת מהברייתות החיצוניות.

ג) ואלו שנהגו לאמר עד י"ז בתמוז גמרו את המסכתא שני פעמים, והאומרים עד ר"ח אלול גמרו אותה שלש פעמים, ולמנהג אשכנז של היום שאומרים עד ראש השנה גומרים אותה ארבע פעמים. אלא היות ולא נשאר ששה שבועות עד ר"ה, שבוע או שבועיים האחרונים אומרים שני פרקים לשבוע כדי לגמור את המסכתא בפעם האחרונה עד ר"ה.

ד) ובטעם אמירתם בימים אלו כתב הלבוש (בסי' תצ"ג): משום דפרקים אלו מדברים מדברי מוסר לקבל עלינו עול תורה ומצוות לכך אומרים אותם בשבתות מגאולת מצרים עד מתן תורה, ע"כ. והאומרים אותם גם אחר שבועות הטעם הוא שגם אחר קבלת התורה צריכים אנו לעבוד על עניני דרך ארץ וקנין התורה. ומה שאומרים אותם רק בקיץ ולא בחורף, משום שאז היום קצר ואין פנאי לאחר מנחה ללמוד פרקי אבות.

ה) והגאון רבי יעקב קמיניצקי זצ"ל אמר (והובא בספרו אמת ליעקב, בהקדמה לפרקי אבות): ללמוד מסכת אבות בשבועות שבין פסח לעצרת, יסוד הענין הוא מפני שאנו צועדים בעקבות אבותינו דור המדבר, שהכינו את עצמם לקבלת התורה.

ו) הרב כתב: מנהג יפה נשתרש אצל ישראל והוא "ללמוד" המסכת ולא "לאמר", מפני שעיקר המטרה בפרקים אלו הוא ללמוד אותם ולהבינם היטב כדי לקיים מה שכתוב בהם. ישמע חכם ויוסיף לקח!

מכל מלמד השכלתי

חודש אייר - אייר = אני יי רופאך

במקרא קוראים אותו בשם "זיו". השם אייר בא מאכדית ופירושו כמו זיו, אור, והוא בא להדגיש את האור המיוחד שישנו בעולם בחודש זה אחרי חודשי החורף הקודרים כחודש השני של האביב. המסורת היהודית מייחסת סגולות חשובות מאוד לאורו של חודש אייר. אור מחיה ומרפא, מרפא את הגוף ואת הנפש. כפי שזה רמוז בר"ת של השם אייר = "אני יי רופאך" וכותבים את השם בשתי "יודיקין" - אייר, להדגיש שהריפוי מתייחס לגוף ולנפש. והסגולה הזאת אע"פ שהיא עונתית וקשורה לטבע השנה, באה לו לחודש מכוח הגאולה של יציאת מצרים שבו ריפא הקב"ה את ישראל ממחלות הגוף והנפש שחלו בהם במחנות העבודה של מצרים. חז"ל מספרים כשיצאו בני ישראל ממצרים היו חולים ובעלי מומים בגוף ובנפש, סומין וחיגרים וחרשים. אמר הקב"ה התורה כולה שלמות שנאמר "תורת ה' תמימה", אתן אותה לבעלי מומין? הוציא הקב"ה חמה מנרתיקה וריפא את בני ישראל מהמומים שלהם ואחר כן הביאם, בחודש סיון, למתן תורה. גם לעתיד לבוא, יקומו איש איש במומו, והחמה תצא מנרתיקה ותרפא את כל הקמים לתחיה.

מדוע בלידת הנקבה, הטומאה שבויעיים, כפול מלידת הזכר?

אשה כי תזרע, וילדה זכר וטמאה שבעת ימים... וישלשים יום וישלשת ימים, תישב בדמי טהרה... ואם-נקבה תלד, וטמאה שבעים כנדתה. ויששים יום ויששת ימים, תישב על-דמי טהרה."

לכאורה נראה "מוזר", מדוע אם אשה יולדת זכר: היא טמאה שבעה ימים ו- 33 ימי טהרה. ואם יולדת נקבה: היא טמאה שבועיים = 14 יום, ו- 66 ימי טהרה. מדוע בנקבה ימי הטומאה והטהרה כפולים משל זכר?

משיב על כך בספר "אוזניים לתורה": זמני דם טמא וטהור תלויים בריבוי הדם.

האדם - הזכר, נברא מן האדמה, דבר שאין בו דם. רק כשנפח הקב"ה רוח חיים אז: "ויהי האדם לנפש חיה", המים שבהם גבל הקב"ה את העפר - נהפכו לדם = זה הנפש, והעפר = הפך לבשר. זה זכר ליצירה הראשונה, שלא היה באדם דם - אלא מצד הנפש אבל לא מצד החומר (העפר), לכך אין בזכר הרבה דם.

והאשה - הנקבה, נבראה מן האדם מבשרו, לכן ליצירתה היה דם כפול - הן מצד החומר והן מצד הנפש. לפיכך זמן הדם בין הטומאה ובין הטהור כפול בלידת נקבה.

נחוח הגדול של הפה

להלן סיפור מופלא המעובד מתוך 'האמנות ואדברה'. שמונה ילדים בדירת שלושה וחצי חדרים. כמה זמן אפשר לשרוד כך? התקשינו למצוא מקום לילדים, בעיקר בגלל העובדה שהרוב המוחלט הוא בנות. שני הבנים הם דווקא הקטנים, כך שכולם נמצאים בבית ולא בישיבות והילדים נולדו ברוך השם בהפרשים של שנה-שנתיים. כאשר נולדה בתי התשיעית, הבנו שזה הזמן לשפץ. התרוצצתי רבות כדי לקבל אישורי בניה. אנחנו גרים בקומה ראשונה ולא אמורים להיות מתנגדים. קיבלנו אישור, הזמנו קבלן, תיאמנו מחירים. היום הראשון הגיע. הערנו את הילדים מוקדם ושלחנו אותם ללימודים, סגרנו את החלון מרעש ואבק ואז נקישות בדלת. בפתח שני פקחים ובידיהם צו עיכוב. 'הגיעה תלונה נגדך, אתה חייב להפסיק את הבניה', הודיעו לי חד משמעית. רוב השכנים חתמו לגבי השאר, לא הייתי זקוק להם כי היו לי שבעים אחוז חתימות. הבנייה שעוד לא התחילה נפסקה. הקבלן התרגז, העובדים התפזרו, ואני מיהרתי לעירייה לסדר את העניינים. הם טענו שהאישור לא תקף, כי השכנים מתנגדים. שוב עולה השאלה: מי עלול להתנגד? הנחתי שוב את האישורים של השכנים, הבטיחו לתת לי תשובה למחרת. אחרי יומיים הגיעה התשובה המיוחלת: האישור תקף אפשר להמשיך. התקשרתי לקבלן, עדכתי אותו, שהפעם הכול בסדר. היום הראשון עבר בשלום. ביום השני בשעות הצהריים מזעיקה אותי רעייתי. שוב הפקחים נמצאים ומורים על הפסקה. שוב אני הולך לעירייה ובודק. מתברר שהגיעו תלונות חמורות, האמורות לגרום לי נזק אמיתי של קנסות. 'כדאי שתברר מיהו האיש שמתלונן, מסביר לי הקבלן בייאוש, ירק כך תוכל לפתור את הבעיות'. בינתיים נפסקת הבניה. רעייתי על סף דמעות. תקופת שיפוצים אינה קלה ובפרט בבית עם שמונה ילדים ותינוקות שזה עתה נולדה. הלכתי שוב לעירייה ודיברתי עם אחד הפקידים. נראה שהדבר נגע לליבו, אבל הוא סירב לגלות מי ה'מלשין'. הוא רק אישר שמדובר באותו אדם שהלשין פעם קודמת. הייתי חסר אונים. שילמתי קנס בסכום רציני והתפללתי לטוב. בינתיים התחלתי להפיץ בין השכנים את מה שאירע, תוך שאני חוזר ואומר, שאם למישהו יש בעיה, אני קשוב ומוכן לשמוע. אבל איש לא בא. אחרי יומיים המשכנו את הבנייה. כצפוי, באותו בוקר, שוב מגיעים הפקחים. הפעם יש בידם הוראת הפסקה ודיון מחדש באישור שניתן לי. רצתי כאחוז אמוק לעירייה. הקבלן רמז על פיצוי כספי. העובדים היו מרוגזים ונעצו בי עיניים כעוסות. הצלחתי להגיע לאותו פקיד, שחמל עליי בפעם קודמת. הוא השפיל את מבטו ולבסוף אמר: 'אסור לחשוף את השמות של המלשינים. אבל אני רואה שאתה חסר אונים. אגלה לך, רק תבטיח לי, שתתנהג עם המידע הזה בהתאם'. הבטחתי ואז הוא נקב בשם. הייתי המום.

מדובר בשכן המתגורר מולי. יהודי ישיש, אלמן, קצת נרגן, אך בסך הכל נסבל. חזרתי לביתי. ראשית, הודעתי לקבלן על הפסקת בניה. שנית, ישבתי עם רעייתי וניסיתי לחשוב כיצד לפעול. נזכרנו, שמהשכן הזה לא ביקשנו כלל חתימה. תחילה עלה הרעיון לגשת אליו ולשאול האם הבנייה מפריעה לו. אחר כך הבנו, שמהלך כזה עלול לגלות לו שאנחנו יודעים כי הוא המלשין. בסופו של דבר החלטנו ללכת על הכיוון החיובי. ניגשתי לשכן בערב וסיפרתי על התקריות שאירעו, ושאני רוצה לערוך אסיפת שכנים כדי לדעת למי הבנייה מפריעה. מאחר שאת האסיפה אי אפשר לעשות אצלי בגלל התחלת הבניה, ביקשתי לערוך אותה בביתו. הוא התלבט מאוד, אבל הסכים. הזמנו את כל השכנים. עמדתי מולם ודיברתי, כאשר אני בעצם מדבר לשכן אחד ויחיד. הודיתי על הכנסת האורחים של השכן. דיברתי על החובות שלקחתי, סיפרתי על עוגמת הנפש שנגרמה לי ולמשפחתי ואמרתי שאני מצפה לשמוע על כל התנגדות שישנה. שתיקה כבדה שררה במקום. שכנים הביטו בי ברחמים. גם שכני הקשיש לא פצה פה. אחרי שיצאו השכנים נשארתי לשבת בביתו. ביקשתי ממנו, עקב ניסיונו בחיים, שיתן לי עצה מה לעשות. הוא לקח נשימה עמוקה ואמר: "אתה צריך להבין, שיש כאלו שישנים בצהריים מפני שאינם נרדמים בלילה. אדם שסובל מנדודי שינה בלילה - בשבילו שנת הצהריים היא הדבר היחיד שמחזיק אותו. אולי תתחייב להפסיק את העבודה משתיים עד חמש אחר הצהריים". פנינו לקבלן. הוא התמרמר מאוד, כאשר שמע על זמני העבודה ושאל: "איך ייתכן להפסיק לבנות בצהריים?" הסברנו לו, שאלו התנאים שלנו והוא גבה בהתאם לכך סכום נוסף אותו שילמנו בלי לפצות פה. באופן מפתיע התקשרו מהעירייה וסיפרו על ביטול התלונה ויש אישור להמשיך את הבניה. למחרת חידשנו את הבנייה. השבוע כולו עבר ללא פקחים. לקראת שבת שלחתי לשכן זר פרחים ענק בתוספת מילות תודה, שבח ומחמאות. הוא הגיע להודות ולומר ש'לא הייתם חייבים'. הסברתי לו, שהעצה שלו 'שווה זהב'. הוא נכנס חזרה עם הפרחים לביתו וחזר שוב אלינו. הוא הושיט לי מעטפה. כשפתחתי אותה לא האמנתי. היה שם את הסכום, שהיה עליי לשלם לקבלן וגם את הכסף של הפיצויים. 'אני יודע, שאתה יודע'... הטיח בפניי את האמת. 'היום בבוקר התקשר הפקיד מהעירייה וסיפר לי, שהוא הודיע לך'. 'אז למה אתה משלם לי? שאלתי בחוסר הבנה. ענינו הקשישות והקמוטות זהרו לפתע. "מצאה חן בעיניי הגישה שלך לעניין. לא כל אחד היה מתנהג כך. עשיתי 'חושבים' והבנת, שאת התלונות שלי אני צריך לממן בעצמי ולא להפריע לכם. וחוץ מזה אני לא זקוק לכל החסכוניות שלי. את הקבר שלי לא יצפו בזהב, אבל מעשים טובים ילכו איתי'. אני הודגמא החיה ללימוד הגדול, שלשון רעה גודעים בעזרת לשון טובה ומתנות. כדאי מאד להיות חכם ולהישאר צודק".